

A PEU DES DE SA NAU PERDUDA FINS A SA RIERA

Per les muntanyes de Begur

UNA CAMINADA PER L'ANTIC CAMÍ DE RONDA ENS FARÀ DESCOBRIR AQUESTA PART DEL LITORAL BEGURENC AMB UNES VISTES ESPECTACULARS DE LES ILLES MEDES

Ferran Alsina > TEXT // Nereo > FOTOGRAFIA

Comencem l'itinerari en un rodal del camí que condueix a l'aparcament de sa Nau Perduda, assenyalat en el plànol adjunt. En aquest punt, al mig d'un vessant ple de pins i de roques arrossegades per la pluja, ens posem cara a la mar per prendre consciència de la nostra ubicació.

Comptant que no hi hagi boira i que la visibilitat sigui relativament bona, a l'esquerra albirem l'arxipèlag de les illes Medes i darrere, al nord, el cap més septentrional de la península Ibèrica, el cap de Creus.

Davant nostre, les balises de la Reserva Marina de ses Negres perfilen la costa de sa Nau Perduda, probablement anomenada així pel naufragi d'un vaixell del qual no tenim constància.

Veiem com la vegetació és espessa, arbòriament pobra i que el terreny s'alça cap a la dreta formant un petit promontori, damunt del qual assíduament les gavines planen i on uns falcons pelegrins han fet el niu.

Si en aquest indret guardem silenci, escoltarem el murmuri de l'aigua que prové de la font de Fontanelles. Per descobrir-la, ens desviem cap a la dreta a la primera bifurcació del camí i de seguida apareixen els primers canyissars, senyal inequívoc que hi ha aigua dolça pels voltants. Avancem uns metres més sobre un terreny humit i fangós fins que, amagada enmig d'un matoll de canyes, falgueres i joncs, trobem la font.

Fent marxa enrere, tornem al camí i comencem a pujar. El que primer ens crida l'atenció són uns pins que creixen a l'esquerra del vessant, eixarreïts, dotats d'una curiosa aparença. Els seus troncs s'arrosseguen per terra i tan sols unes quantes branques aconsegueixen aixecar-se enlaire en un intent desesperat per conservar la seva pròpia fesomia. Aquest singular fenomen ens dóna mostres de la inconceivable força amb què bufa la tramuntana, vent sec del nord que, malgrat

que mor relativament a prop d'on som, encara manté en aquest indret el seu ímpetu.

El pendent del camí ens fa aconseguir la suficient alçada per mirar la costa retallada i de forts espadats que hem deixat enrere. Des d'aquí es veu com, separat d'un penya-segat, emergeix sa Pega, el primer illot que es troba després de travessar ses Negres.

Continuem caminant, ens endinsem en un bosc de pins clapejat d'esparregueres, camamilles i romanins, on de tant en tant trobem escampats per la pinassa els cors de pinyes rosegades pels esquiroles, animals freqüents en tota aquesta àrea costanera.

Després de recórrer uns metres acompanyats dels pins pentinats pel vent, assolim el cim. La vegetació aquí dalt és agresta, rocallosa, i el penya-segat, ple de mates i rebrols, cau al mar amb brusquedat.

L'alçada ens fa sentir com la cofa d'un vaixell. Per primera vegada podem veure, tocant les illes Medes, el poble de l'Estartit, donant l'esquena a la tramuntana i obert al garbí. Al seu costat s'estén la platja de Pals, de quatre milles de llargada i de dificultós atracament per culpa dels traïdorencs «secs», bancs de sorra que varien la seva posició segons els corrents i els vents.

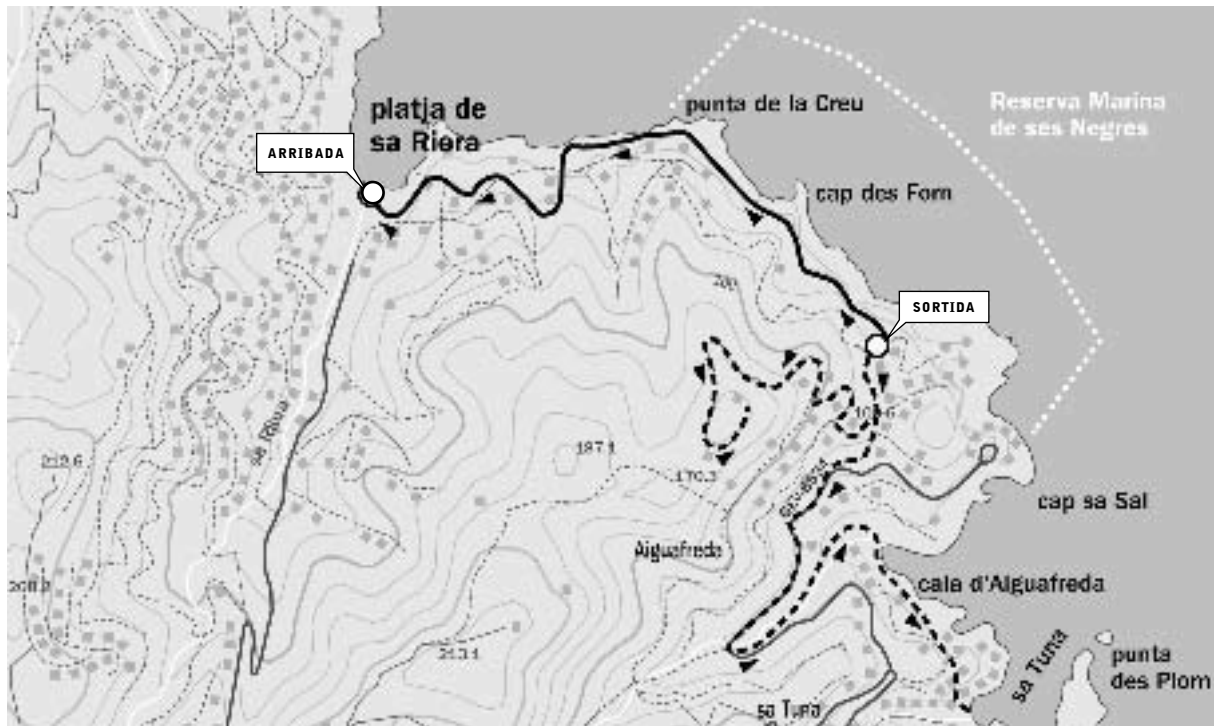
Deixant el bosc a la nostra esquena, comencem el descens mirant bé on posem els peus, ja que el terreny baixa amb força pendent. El flanc de la

→ Ses Negres

La Reserva Marina de ses Negres fou creada l'any 1993 amb el desig de recuperar el nostre litoral. Comença a ses Negres i finalitza abans de sa Riera. Dins dels seus límits no és permès cap tipus d'activitat extractiva, ni la navegació a velocitats majors de 3 nusos, l'ancoratge de barques ni l'entrada de submarinistes, però sí que es pot visitar amb ulleres i tub o bé lligar les barques a les boies que a l'estiu hi ha preparades amb aquesta intenció.

Morena.

SORTIDA. Sa Nau Perduda

ARRIBADA. Platja de Sa Riera

APARCAMENT. Al final del carrer que ens duu a Sa Nau Perduda hi trobem un aparcament

DISTÀNCIA DEL RECORREGUT. aproximadament 2 km

TEMPS DEL RECORREGUT. aproximadament 2 hores

ELEMENTS D'INTERÈS CULTURAL O PAISATGÍSTIC. El conjunt de penya-segats en sí mateix, a més a més del seu interès geològic, representa un valor a preservar per la seva bellesa paisatgística; actualment resten poques àrees a la Costa Brava que es puguin comparar en bellesa a aquest tram del litoral de Begur, actualment encara sense construir.

ALTRES PROPOSTES. des de Sa Nau Perduda és possible acostar-se a la cala d'Aiguafreda (15 min.) en sentit contrari al del recorregut, i des d'aquesta última a la platja de Sa Tuna (5 min. més) resseguint el camí de ronda que les uneix. També es pot pujar des de Sa Nau Perduda fins al capdamunt del Puig Rodó, amb una impressionant vista sobre la platja de Pals, el Montgrí i les Medes, Sa Riera, Aiguafreda i Sa Tuna, a més a més del Cap de Creus i els Pirineus nevats els dies clars. Un cop a Sa Riera també es pot optar per seguir el recorregut pel camí de ronda que ens porta fins a la platja de l'Illa Roja (nudista) i encara fins a la Platja de Pals; poc més de 20 minuts en total

UNA ÈPOCA DE L'ANY. Qualsevol, tot i que a l'estiu s'aconsella fer-lo a primera hora del matí o bé al vespre.

mntanya, en clara oposició amb el de garbí, abrupte i rocós, és fèrtil i amb vegetació abundosa. Així doncs, enmig dels matolls creixen plantes de camamilla i de pastanaga silvestre, que omplen aquest tram del recorregut d'una coloració voluminosa i palpable.

En arribar al final del vessant, tornen a aparèixer les canyes i ens adonem que som enmig d'un torrent. Efectivament, a prop de la mar trobem aigua dolça estancada que forma petits aigüerols damunt les roques.

Ens desviem cap a la dreta del camí,

on una roca del litoral ens convida a seure per fer un descans a fi de recobrar forces.

A la nostra esquerra, entreveiem el Carall Bernat, la més alterosa de les illes Medes, i darrere, com tancant-li el pas a l'horitzó, el cap de Creus, imponent massís rocallós: la part del Pirineu que acaba endinsant-se en la mar i que separa dues costes ben diferents: al sud, la costa Brava; i al nord, la costa Vermella.

Sense deixar la nostra posició de cara al mar, veiem a l'esquerra, darrere

d'un penya-segat de roques ataronjades amb vetes negres, l'illa del Mal Entrar. Davant nostre, la vista ens permet tenir una idea de l'amplada que ocupa la Reserva Marina ses Negres.

Proseguim l'itinerari; tornem enrere fins a trobar la senda i pugem pel nou vessant. L'ascens és una mica dificultós ja que el terreny de cop es torna àrid i pedregós. Un cop arribem al capdamunt, ens trobem amb una clariana plena de pins que donen ombres serenes i gustoses. L'indret està ben delimitat per uns antics i sòlids

A PEU DES DE SA NAU PERDUDA FINS A SA RIERA

murs de pedra, que són l'últim vestigi de les vinyes plantades pels antics habitants de Begur fins que, pels voltants de l'any 1882, va arribar la plaga de la fil·loxera i va matar-les.

Seguint el mur de pedra que voreja la costa, trobem el camí i iniciem un descens marcat per una atapeïda i exuberant vegetació, que ens obliga a obrir-nos pas per autèntics passadissos de pins joves i tendres, de matolls de bruc i de romaní, que impregnen l'aire d'un perfum embriagador.

A l'esquerra del vessant, veiem com en alguns trams del camí la terra s'enfosqueix de sobte. La raó cal trobar-la en el fet que som a ses Mines. Ja fa anys, en aquest lloc es van obrir dues boques per buscar-hi ferro i després, en ser abandonades, van servir de dipòsit als contrabandistes.

Pugem el següent desnivell que esbrolla el litoral i penetrem dins d'un bosc de pins d'un brancatge atapeït que ens impedeix veure la mar. La pinassa envaeix el camí i l'olor de resina és penetrant, forta. El terreny es torna gairebé pla i els pins semblen haver trobat la comoditat necessària per augmentar tant l'alçada com la verdor.

Descendim un tram, saltem sense cap dificultat un desnivell rocós del terreny i ja veiem davant nostre la punta de la Creu, on comença el camí de ronda que va a la cala de sa Riera. Del camí, surten unes escales que van a parar a la carretera que uneix les cales de sa Tuna i Aiguafreda amb la de Sa

Riera, i que ressegueix el trajecte que nosaltres estem fent un xic més amunt.

Mirem la punta de la Creu, que dóna entrada al mar per un tall d'un dels seus costats i ens adonem que el litoral s'ha tornat més sever i accidentat. La vegetació s'allunya de la costa i el fort pendent dels penya-segats ha fet que en el decurs del temps s'hi hagin després blocs que han esdevingut petits illots i esculls.

Ens aturem una estona per veure punta Espinuda, on s'inicia la platja de Pals. En aquesta punta va naufragar el vaixell Jordi fet que va donar lloc que a sa Riera es creés una foneria per aprofitar la seva ferralla.

El camí segueix per damunt de punta Ventosa, desprotegida, com el seu nom indica, de les ràfegues dels vents, i passa pel rec d'en Gara i la punta d'en Toni. Poc després, al mateix temps que descobrim la boca de la cala de sa Riera, apareixen les primeres cases.

Continuem caminant i a mig tram d'un escales ens desviem per una senda estreta que surt sinuosament a la nostra dreta. Voregem una mar d'on sobreixen negrosos esculls, fins que trobem unes roques

esglaonades i plenes de fòssils que esborronen el camí. Passem per davant del jardí d'una casa i arribem a un torrent que ens retorna al camí de ronda.

Ens aturem uns instants per admirar el color ataronjat de les roques polides per les

ones i la multitud de sortints i entrants que formen part d'aquest petri litoral. Una mica més ençà, tombem una cantonada i tot d'una apareix davant nostre la cala del Rei.

Travessem Port d'es Pi i ja trepitgem la sorra de la platja de sa Riera, encarada a llevant. En aquest costat de la platja, es conserven unes quantes cases antigues de pescadors.

Al bell mig de la platja de sa Riera, hi aboca un torrent que els dies de forta pluja provoca autèntics estralls. L'entrada per mar a la cala no és gens còmoda. Hi ha dos baixos submarins anomenats Bas i Bató que amb prou feines es veuen i que poden ocasionar més d'un problema als navegants primerencs.

Des de la seva cantonada de llevant fins a l'illa Roja, els accidents geogràfics i geològics del litoral són nombrosos i prenen noms tan peculiars com: sa Pirolda, la Mata Socarrada, el Caganer del Duc i sa Roca Negra, per esmentar-ne alguns.

Caminem cap a la mar, on les ones trenquen i ens quedem admirant la puresa de l'aigua. Hem arribat al final de l'itinerari 🌊

Els penya-segats són espectaculars en tot el recorregut.